

ikke kommer ind, men i alt Fald vil en Del deraf komme ind. Jeg er ogsaa sikker paa, at smaa handlende i Købstæder og større Landsbyer ville sætte Pris paa vedblivende at sælge Frimærker som hidtil. Ganske vist tjene de ikke direkte saa meget paa dette Salg som tidligere, men det maa erindres, at naar Folk komme ind og købe Frimærker, og den vedkommende har andre Handelsvarer, hænder det meget ofte, at disse Folk, der komme for Frimærkerne Skyld, tage lidt med ved Siden af. I det hele ville disse Forhandlere af Frimærker, hos hvem mange Folk have Ærinde, sikkert staa sig godt allerede derved, at det er dem, der forhandle Frimærker. Det er i alt Fald min Opfattelse, og jeg fastholder den, indtil de praktiske Forhold bevise, at jeg er paa Vildspor.

Det mærkelige er, at Mindretallet absolut vil stryge § 2. Det kan jeg ikke forstaa. Efter den ny Lov ville Postfunktionærer, som sælge Frimærker stykkevis, ikke faa mere end den halve Rabat. Det følger af sig selv, idet Indtægten tilfalder Posthuset og deles efter visse Regler mellem dets Funktionærer. Lovforslaget gaar ud paa, at de skulle have et personligt Tillæg, indtil Forhøjelse af Begyndelseslønnen eller af Alderstillægene kan dække, hvad de have tabt. Naar det er sket, saa er naturligvis den Historie ude for de vedkommende Funktionærer, hvad dette Spørgsmaal angaar. At min ærede Ven, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), og det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) osv. ville slaa dette ihjel, forstaaer jeg ikke. Det vil jo sige, at de ved deres Holdning i denne Sag ville bevirke, for saa vidt de kunne sætte deres Forslag igennem, at adskillige Tjenestemænd ikke faa dette personlige Tillæg. De ærede Medlemmer kunne meget godt gaa en anden Vej. De kunne stemme mod Rabattens Nedsættelse til 2 pCt. og subsidiært slutte sig til vort Standpunkt med Hensyn til det andet, saa at de, naar de 2 pCt. vare vedtagne, reserverede sig, at Lovforslagets § 2 blev staaende urørt.

Poul Christensen: Jeg tillader mig dog at tro, at hvis det lykkedes den ærede Ordfører at faa vort Ændringsforslag vedrørende Punkt 10 forkastet, og saa den ærede Ordfører kunde formaa sine Meningsfæller til at stemme for vort Forslag om, at § 2 udgaar, var det ikke os, der skaffede Tjenestemændene en mindre Indtægt, men den ærede Ordfører og hans Venner.

Christian Rasmussen: Jeg skal tillade mig at gøre et Par Bemærkninger, først til den højtærede Minister, der fremkom med en Udtalelse om, at medens Postvæsenet tidligere havde haft en Indtægtsfremgang af 12 pCt. her i København, var denne i det sidste halve Aar gaaet ned til 3 pCt. Den højtærede Minister vilde benytte dette som et Bevis for — det maa jo have været hans Mening, naar han fremførte det —, at vort Postvæsens Indtægter ere nedadgaaende. Men det er ganske sikkert ikke rigtigt, thi det kan meget vel være, at Forholdene i Øjeblikket maaske ere af den Beskaffenhed, at Indtægterne kunne gaa ned, men lige saa sikkert er det, at den Tid vil komme, maaske inden ret længe, hvor de atter ville stige og være stadigt stigende. Det viser sig, at Indtægterne ere gaaede endog ret betydeligt op i den sidste Række af Aar, og de Tider ville sikkert komme igen. Der kan være Perioder, hvor Statens Indtægter af en eller anden Grund gaa ned i et Par Aar, men det viser sig altid, at Opgangen kommer bagefter. Vi saa omkring ved Aarhundredskiftet, hvorledes Statsbanernes Indtægter gik ned, eller rettere sagt, de gik ikke ned, men Udgifterne stege i en saadan Grad, at der endog var Underskud paa Driften af vore Statsbaner. Den daværende Finansminister benyttede da meget snildt denne Omstændighed, at der et enkelt Aar var Nedgang i Statsbanernes Overskud, til at faa sin Takstforhøjelseslov af 1903 ført igennem. Den højtærede Indenrigsminister synes nu at ville benytte en tilfældig Nedgang i Postvæsens Indtægter til at faa denne Forhøjelse af Taksterne gennemført.

Den ærede Minister talte om den økonomiske Krise, og det forekommer mig, at den højtærede Minister i noget for stærk Grad vil benytte denne Omstændighed, Bankkrisen, til at faa disse Takstforhøjelser førte igennem. Thi afdøde Finansminister Vilhelm Lassen protesterede i sin Tid meget stærkt imod, at det var en økonomisk Krise, og fastholdt meget stærkt, at det var en Bankkrise og intet andet. Og jeg har nogen Grund til at tro, at han havde Ret, for saa vidt som denne Krise jo i alt Fald ikke rammer hele vort økonomiske Liv. Jeg har derfor nogen Grund til at tro, at selv om der skulde være nogen Nedgang i Postvæsens Indtægter særlig i København, hvad jeg antager er rigtigt, vil det kun være forbigaaende, og jeg synes ikke, det skal kunne anføres som Bevis for, at Posttaksterne bør forhøjes. Thi man kunde saa ogsaa